

Povem ti še naprej. Andrej s Šentviške gore se je puntal, ker so mu bukve rekle, naj se, Matija v Čepovanu zato, ker mu je žena rekla, naj se, Valentin na Stopcu, ker mu je žena rekla, naj se ne, in Anže Rink na Mostu se je puntal, ker je dobil šest goldinarjev grošev od puntarskega denarja.«

Janez Gradnik je planil ko preživljen kvišku. Duša je zaključil:

»Vidiš, zdaj vemo, zakaj se puntamo, pa zdaj punta ni več!«

»Še bo!« je vzkliknil Gradnik. »Če se je Anže za denar, se bodo tudi drugi. Ali nimamo puntarskega zaklada?«

Defacis se je zasmel na ves glas:

»Imamo ga. Šestnajst grošev hrani Valentin Munih.«

»In ostalo?« je vprašal hripavo Gradnik.

»Drugo?« se je smejal Defacis. »Saj smo zapili

pol prvi dan v Solkanu. Kar pa nismo, je pobral Pečinski Lapajne.«

Gradnik se je sesedel na klop. Duša je rekel:

»Golja, zažgi svoje papirje. Naša pravda je končana.« Golja se je zleknil na peč. Bil je truden do smrti. Legel bi in ne bi vstal več...

Tedaj je sinil beli dan skozi okno in Duša je videl, da je Defacis nagnil glavo, da bi dremal, ter rekel:

»Poglej Jakoba, o svojem maščevanju nam je hotel povedati, pa je nit izgubil in zdaj vleče dreto!«

Defacis je zazdehal in odvrnil:

»Šest mesecev sem ogrinjal pikast plašč in hodil na Locatellijev vrt o polnoči. Zato sem se odnavadal spati ponoči pa dremujem, ko se zdani.«

In zleknil se je na klop in zaspal.

V sobi je bilo mirno, ko v grobu.

(Dalje.)

H. Smrekar: *Zaklad.*